

Man gaar her endog saa vidt, at naar en Skov med Fredskovforpligtelse er delt mellem flere, og der er et Stykke, der ikke har Fredskovforpligtelse, enten fordi en saadan ikke oprindelig er paalagt eller Stykket er blevet fritaget derfor, saa skal den Skov alligevel gaa ind under de Regler, at den skal lukkes op, saaledes at enhver kan færdes i den.

Man har truffet Bestemmelser, som er alt for vidtgaende, og jeg mener, at man kan finde andre Veje, ad hvilke man er i Stand til lige saa fyldestgørende at naa Formaalet, at aabne de Skove, som der er naturlig Trang til at faa aabnet for Publikum, og man kan gøre det paa en Maade, som ikke krænker Ejendomsretten. Man har jo givet Skovejeren Ret til, at han selv eller hans Tjenestemænd kan anholde dem, der ikke vil overholde Freden, men hugger Grene af og alt saadant. Men det er ikke nogen stor Trøst for ham, at han selv eller hans Tjenestemænd ved at færdes i Skoven om Søndagen kan passe paa, at Folk ikke gør Ufred. Og det er yderligere en Udgift. Og hvad Fornøjelse vil han mange Gange kunne have deraf? Ja, han kan føre de paagældende til Politistationen, hvis han finder Anledning til det; men det er ikke nogen nem Historie at føre en 5—6 stærke Mænd til Politistationen, hvis han ikke har en større Styrke i Skoven.

Hvis en Skovejer har et nyplantede Stykke af sin Skov og hegner den, kan han efter Forslagets Bestemmelser ikke vedblive at have den heget i den Tid, han og hans forstkyndige mener det rigtig; hvis Fredningsnævnet mener, at nu kan det være nok, skal han lukke op. Fredningsnævnet kan pure forkaste, hvad Ejeren og hans forstkyndige Tillidsmænd bestemmer, det kan en Dommer og et Par andre Mænd, som maaske ikke har det ringeste Begreb om forstlige Forhold, forkaste, de kan sige, at der skal lukkes op. Saadanne Regler kan man ikke indføre. Man kan sige, at Nævnene nok vil være fornuftige; men det har man ikke nogen som helst Sikkerhed for, der staar udtrykkeligt i Loven, at dette kan de gøre, og derfor maa jeg for mit Vedkommende tage Afstand fra Lovforslaget i den her foreliggende Form.

Jeg skulde for Resten mene, at Naturfredningsloven, saaledes som vi har den, endnu i lang Tid vil være tilstrækkelig; den giver vistnok, hvad vort Folk foreløbig kan benytte med Takt og Fornuft, og efter hvad jeg har ladet mig fortælle, skal det være den videstgaaende Naturfredningslov, noget Folk har. Der skal en vis Takt og Opdragelse til

at have en meget stor Frihed til at færdes paa Andenmands Ejendom, og det er ikke sikkert, at den bliver særlig opelsket, fordi man lukker op over det hele, snarere ved, at man gradvis lukker op og gradvis giver Folk Lejlighed til at opøve sig i den Kunst at være taktfulde.

Gennemfører vi først et Lovforslag som dette, saa er jeg bange for, at man om et halvt hundrede Aar vil sige til den Mand, som har plantet sig en meget smuk Have paa 2—3 Tønder Land, hvor der er Ting, Folk meget gerne vil se: Du maa virkelig lukke den Have op for almindelig Færdsel, for at Folk kan komme ind og se den, du maa ganske vist øve Polititilsyn derinde, men ellers maa du finde dig i, at Folk færdes derinde. Det næste bliver, at hvis en Mand har en meget smuk Dagligstue, saa maa Folk gaa derind og spise deres Mad. Men det er dog vist noget for langt ude.

I den Form, Lovforslaget har, vil jeg derfor ikke kunne tiltræde det; men det er muligt, at man kan finde saadanne lempe- lige Bestemmelser, at vi alligevel kan faa noget ud af det, som kan være tilfredsstillende for Ejeren og for den Befolkingsdel, som kan have Gavn og Glæde af at færdes ude i den fri Natur.

H. F. Ulrichsen: Naturfrednings- sagen er forholdsvis ny og moderne, men det er efter mit Skøn en Bevægelse, der glæder sig over overmaade megen Sympati i Befolkningen. Saa vidt jeg ved, viste de første Spor af Interesse for Naturfredning sig i Amerika; paa et Tidspunkt, da vi herhjemme ikke beskæftigede os med en Drøftelse af Naturfredningsspørgsmaalet, begyndte Amerika at skabe Nationalparker for paa den Maade at bevare særlig interessante og storslaaede Dele af Landets Natur. Der er ikke Tvivl om, at Naturfredningsbevægelsen er nødvendig i Samfundet, hvor den overhaandtagende Bebyggelse efterhaanden gør større og større Indgreb i de mange Skønhedsværdier, den store Del af Befolkningen naturligvis ønsker at bevare. Hele den Sympati for Naturfredningsbevægelsen, som jeg her ganske kort berører, har faaet saa smukt et Udtryk i det ærede Medlem Hr. A. C. Meyers Tale, og det er for saa vidt ganske unødvendigt at gentage, at vi alle sammen er besjælede af denne Sympati; det, det i dette Tilfælde drejer sig om, kan man sige med en Omskrivning af et forholdsvis kendt Ord, er ikke selve Sympatien, men den Skal, i hvilken Sympatien skal gemmes.

Danmark fik forholdsvis sent en Na-